

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 628/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, Mlynská 28, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/73/2023-754 z 26. októbra 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/38/2024 z 28. mája 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17Co/73/2023-754 z 26. októbra 2023 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Cdo/38/2024 z 28. mája 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých mu v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ ako žalobca inicioval na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) konanie o náhradu škody na zdraví. Na žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) sa domáhal zaplata 3 691,20 eur z titulu bolestného, 3 845 eur z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, 8 164,49 eur z titulu straty na zárobku počas práceneschopnosti, 1 091,77 eur z titulu liečebných nákladov, to všetko s príslušným úrokom z omeškania, a zaplata 1 922,50 eur z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v priebehu konania okresný súd zastavil konanie v časti zaplata náhrady za bolesť 930,20 eur, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 3 083 eur, zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 1 541,50 eur, náhrady za stratu na zárobku 8 164,49 eur a náhrady liečebných nákladov

873,42 eur s príslušným úrokom z omeškania (výrok I). Zároveň zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť sťažovateľovi 3 741,35 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z tejto sumy od 10. júla 2013 do zaplatenia (výrok II), vo zvyšku zamietol žalobu (výrok III), nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán (výrok IV) a ďalšími výrokmi priznal štátu voči sťažovateľovi aj voči žalovanej nárok na náhradu trov štátu i znalecké za výsluch znalca, proti každému po polovici.

3. V dôvodoch rozhodnutia ozrejmil, že zo strany žalovanej došlo k protiprávnemu konaniu, keď pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti porušila svoju právnu povinnosť zabezpečiť sterilitu prostredia, nástrojov či samotných zdravotných pracovníkov, ktorej dôsledkom bolo zavlečenie infekcie zlatého stafylokoka do tela sťažovateľa pri poskytovaní pooperačnej starostlivosti. Konštatoval, že nárok na náhradu škody na zdraví je daný a zaoberal sa výškou bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Suma, ktorú sťažovateľovi priznal, pozostávala z náhrady za bolestné vo výške 2 761 eur, z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 762 eur a z náhrady liečebných nákladov vo výške 218,35 eur.

4. Od rozhodnutia v merite veci sa potom odvíjalo rozhodnutie o trovách konania. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že sťažovateľ si uplatnil celkovo sumu 18 714,96 eur. Konštatoval plný úspech sťažovateľa v časti bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a náhrady liečebných nákladov. Poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017 z 8. februára 2017 a prijal záver, že základ každého z troch nárokov bol dôvodný a výška závisela od znaleckého posudku. Z pôvodnej žalovanej sumy tieto tri nároky vyšli na sumu 8 627,97 eur, sťažovateľovi bolo z nich priznané celkovo 3 741,35 eur, ale považoval ho za úspešného v celej tejto časti žaloby. Iná situácia nastala, pokiaľ išlo o zvyšné dva uplatnené nároky. V časti náhrady straty na zárobku (v pôvodnej žalobe 8 164,49 eur) nebol daný ani základ nároku, v dôsledku čoho sťažovateľ vzal žalobu v tejto časti späť. Ak sťažovateľ v tejto časti, ktorej základ nebol daný, vzal žalobu späť, podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zaviniel zastavenie konania v tejto časti a úspech sa pričíta protistrane. Podobne okresný súd vyhodnotil aj nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (v pôvodnej žalobe 1 922,50 eur), ktorý nebol, čo sa týka základu, opodstatnený. V časti, ktorú z tohto nároku sťažovateľ zobrať späť, nesie procesné zavinenie na zastavení konania, a teda úspech sa pričítal žalovanej, a vo zvyšku, v ktorom bola vo vzťahu k tomuto nároku žaloba zamietnutá, je tiež úspešná žalovaná. Sumarizujúc uvedené, uzavrel, že žalovaná bola úspešná v celej tejto časti (8 164,49 eur + 1 922,50 eur), čo z pôvodne žalovanej sumy predstavuje 10 086,99 eur, t. j. 53,90 %. Na tomto základe konštatoval, že úspech oboch strán je približne rovnaký, a teda každý z nich má úspech len čiastočný. Preto aplikoval § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

5. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o trovách konania. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa bližšie zaoberal aplikáciou a interpretáciou § 256 ods. 1 CSP, ako aj § 257 CSP. Podľa jeho názoru od znaleckého posudku závisel samotný nárok na náhradu za stratu na zárobku, a nie jeho výška. Správnym bolo i rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania vo vzťahu k nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodov hodných osobitného zreteľa. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a tento nárok

priznal žalovanej v rozsahu 100 % proti sťažovateľovi, keďže bola v odvolacom konaní plne úspešná.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť založil na § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, pretože s poukazom na odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu bol toho názoru, že nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia za nesprávne a tvrdí, že mal mať právo na plnú náhradu trov konania. Poukazuje na procesný predpis upravujúci náhradu trov konania a na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017, podľa ktorého ani právna úprava Civilného sporového poriadku nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Súdov však túto zásadu nezohľadnili pri nárokoch na náhradu liečebných nákladov a na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

8. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na fakt, že v konaní si uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody na zdraví tvrdiac, že za škodu na zdraví zodpovedá žalovaná a táto základná skutočnosť sa v konaní preukázala. Následne sťažovateľ preukazoval na základe znaleckých posudkov rozsah, v akom je táto zodpovednosť žalovanej daná vo vzťahu k jednotlivým dielčím nárokom. Určenie tohto rozsahu bolo výlučne závislé od odborného znaleckého skúmania a ani znalci nevedeli tento rozsah uviesť exaktne, ale urobili len odborný odhad rozsahu tejto zodpovednosti.

9. V súvislosti s nárokom na náhradu liečebných nákladov sťažovateľ argumentuje, že si uplatnil všetky do úvahy prichádzajúce nároky na náhradu škody na zdraví. Nemal medicínske znalosti na to, aby určil presný rozsah náhrady škody, ktorá zodpovedá podielu infekcie na poškodení jeho zdravia. Tento podiel bol zistený až zo znaleckého posudku. Hneď ako znalci konštatovali, že dĺžka liečby a práceneschopnosti sťažovateľa nebola infekciou predĺžená, sťažovateľ zodpovedne zobral žalobu v tejto časti späť. Aj pri tomto čiastkovom nároku ako súčasť celkovej výšky náhrady škody mali teda súdy prihliadnuť na skutočnosť, že výška tohto nároku závisela od znaleckého skúmania, čo jednoznačne zodpovedá tomu, aby v prípade tohto čiastkového nároku hodnotil súd tieto okolnosti ako okolnosti hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Ani zabezpečenie odborných podkladov zo strany sťažovateľa pred samotným podaním žaloby by nevedlo k inému priebehu konania, aký bol reálne v skutočnosti. Niektoré skutočnosti vyšli najavo až v priebehu konania a sťažovateľ ich nemal k dispozícii pred podaním žaloby.

10. Obdobné princípy platia podľa názoru sťažovateľa aj v prípade ďalšieho nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, tentokrát však z dôvodu, že priznanie tohto nároku záviselo od úvahy súdu. Tento nárok upravuje § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“), podľa ktorého v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie

invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. Ide o právnu normu s neurčitým pojmom „prípád hodný osobitného zreteľa“. Od úvahy súdu je závislá nielen samotná výška priznaného zvýšenia odškodnenia, ale aj samotné priznanie zvýšenia ako také. Je plne na úvahe súdu, či bude posudzovaný prípad považovať za prípad hodný osobitného zreteľa alebo nie. Preto sťažovateľ nemal byť označený za neúspešnú stranu v konaní, eventuálne mal súd tieto okolnosti posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa a aplikovať pri tomto čiastkovom nároku § 257 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bol sťažovateľ oprávnený podať dovolanie, čo aj využil. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

12. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd dovolacími námietkami vznesenými sťažovateľom (totožnými s tými, ktoré predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal, je vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, vylúčená právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021, IV. ÚS 245/2022). Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Podstatou tejto časti ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení jeho práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považuje za nesprávne. Vyjadruje nesúhlas so záverom aj s argumentáciou konajúcich súdov k odôvodneniu rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, predostiera vlastný pohľad na vec i na aplikáciu a interpretáciu relevantnej právnej úpravy.

14. V kontexte sťažnostnej argumentácie, ktorá je úplne totožná s odvolacou a dovolacou argumentáciou, ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne

názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

15. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013 a pod.).

16. Ústavný súd tak zameril svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

17. Ako vyplýva z napadnutých uznesení, vo veci konajúce súdy aplikovali pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania najskôr zásadu úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP). Úspech vo veci zistili porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Vo všeobecnosti platí, že žalobca má plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech v konaní, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov oproti protistrane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak však strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má úspech čiastočný, t. j. obe strany sporu (žalobca aj žalovaný) sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Tak to bolo aj vo veci sťažovateľa. Účinná právna úprava v tomto smere inštruuje, že ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí, prípadne sa vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vzhľadom na právoplatné zastavenie konania v časti uplatneného nároku aplikovali všeobecné súdy vo veci i zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). V zmysle obsahu citovaného ustanovenia najskôr ozrejmili, čo bolo dôvodom toho, že konanie muselo byť čiastočne zastavené (čiastočné späťvzatie žaloby), kto za to zodpovedá, a následne s prihliadnutím na tento záver odpovedali na otázku, z akej časti bola každá zo strán sporu v konaní ako celku úspešná.

18. Sťažovateľ oponuje, že aj v zostávajúcich nárokoch bol s prihliadnutím na dôvody osobitného zreteľa úspešný, a preto by mal mať právo na plnú náhradu trov konania.

19. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd upriamil pozornosť sťažovateľa na tie časti odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov, v ktorých detailne rozoberali jednotlivé

nároky v kontexte jeho dovolacej argumentácie a s prihliadnutím na úspech sporových strán v konaní. Rovnako tak sa vyrovnali aj s aplikáciou, resp. nemožnosťou aplikácie § 257 CSP na procesnú situáciu sťažovateľa, pričom závery konajúcich súdov obstáli aj v rámci jeho dovolacích námietok. V konkrétnostiach vysvetlili, že pri náhrade za stratu na zárobku nebol daný ani základ nároku, čo sťažovateľa viedlo k späťvzatiu žaloby. V tomto prípade nebolo možné aplikovať závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017, ktoré odkazujú na osobitný režim posudzovania úspechu v konaní pri náhrade trov konania, ak výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. V prípade sťažovateľa totiž výška plnenia nezávisela od znaleckého posudku. Od znaleckých záverov závisel samotný nárok sťažovateľa na náhradu za stratu na zárobku, pričom tieto závery si podľa názoru konajúcich súdov mohol obstarat' pred iniciovaním konania a následne zodpovedne uvážiť, či môže v konaní uspieť. Tento postup nadväzne nevyhodnotili ako taký, ktorý by bolo možné posúdiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa a opodstatňoval by aplikáciu § 257 CSP.

20. Základ nároku sťažovateľ nepreukázal, ani pokiaľ išlo o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Obdobne ako v prípade nároku na náhradu strany na zárobku súdy vyvodili záver, že ak základ nároku nebol daný ani tu, potom v časti, ktorú z toho nároku zobral sťažovateľ späť, nesie procesné zavinenie na zastavení konania, a teda úspech sa pričíta žalovanej, a vo zvyšku, v ktorom bola z tohto nároku žaloba zamietnutá, je tiež úspešná žalovaná. Sťažovateľ v tomto smere neunesol bremeno tvrdenia, a tým ani dôkazné bremeno, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na mimoriadne zvýšenie tejto náhrady, tak ako to vyžaduje právna norma (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.). Najvyšší súd k tomu dodal, že subjekt domáhajúci sa svojho práva musí preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu právo patrí. Sťažovateľ nebol v tomto smere úspešný ani len v základe uplatneného nároku, preto nebolo možné aplikovať závery ústavného súdu vyplývajúce z uznesenia sp. zn. I. ÚS 56/2017 ani na tento čiastkový nárok. Absencia splnenia si povinnosti tvrdenia a neunesenie dôkazného bremena nemohla podľa najvyššieho súdu viesť ani k sťažovateľom požadovanej aplikácii § 257 CSP.

21. Najvyšší súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu považoval jeho odôvodnenie za dostatočné a v tomto smere poukázal na konkrétne body uznesenia krajského súdu (body 14 až 16 uznesenia krajského súdu, pozn.) a rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 66 až 68 rozsudku okresného súdu), v ktorých tieto súdy dostatočne a preskúmateľne vysvetlili všetky skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu trov konania. Zdôraznil, že pri každom z čiastkových nárokov súdy skúmali úspešnosť, resp. neúspešnosť v základe nároku a následne z daného vyvodili celkový úspech strán sporu, ktorý posúdili v tomto prípade ako približne rovnaký. Následne rozdelili rovným dielom i náhradu trov štátu a znalecké.

22. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, nezistil v postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu dôvody, pre ktoré by konštatoval porušenie práv sťažovateľa. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa je v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú najvyšší súd (s poukazom na dôvody rozsudku krajského súdu) poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva

na spravodlivý súdny proces. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za vhodné dodať, že v prípade zastavenia sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby (aj čiastočného) je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Sťažovateľ čiastočne vzal žalobu späť a z procesného hľadiska zaviniť čiastočné zastavenie konania pre späťvzatie žaloby. Úvahy o tom, či si sťažovateľ bol, alebo mohol byť vedomý bezdôvodnosti svojej žaloby v časti uplatneného nároku, sú z hľadiska použitia aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku bezpredmetné. Pohnútkou sťažovateľa vedúca k späťvzatiu žaloby ho v danom prípade nezbavuje procesnej zodpovednosti na zastavení konania, keď základ nároku na náhradu straty na zárobku (v pôvodnej žalobe 8 164,49 eur) nebol daný (k tomu aj bod 4 tohto uznesenia). Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu v zostávajúcich nárokoch, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu nedošlo. V prejednávanom prípade je rozhodnou skutočnosťou to, že sťažovateľ vzal žalobu späť v časti bezdôvodne uplatneného nároku a súd v tejto časti konanie zastavil. Z uvedeného vyplýva, že z procesného hľadiska zaviniť čiastočné zastavenie konania. Aj späťvzatie je prvkom zavinenia a v kontexte sťažovateľovej veci ho nie je možné pripočítať na ťarchu toho, kto sa úspešne ubránil uplatnenej časti nároku. Procesný postup konajúcich súdov preto nemožno považovať za nesprávny, nezákonný či nespravodlivý, akokoľvek sa môže jeho výsledok vzhľadom na predmet konania javiť sťažovateľovi.

24. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinili všeobecné súdy v danej kauze zadosť.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu